

*Л. В. Тесля, канд. юрид. наук,
доцент кафедри правознавства
Одеський національний економічний університет
Кафедра правознавства
вул. Преображенська, 8, Одеса, 65082, Україна*

ДО ПИТАННЯ ЗАЛУЧЕННЯ ІНОЗЕМНИХ ІНВЕСТИЦІЙ У СФЕРУ РЕКРЕАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Статтю присвячено визначенню сутності іноземних інвестицій у сфері рекреаційної діяльності. На підставі аналізу теоретичних положень та чинного законодавства України сформульовано поняття «іноземні інвестиції у сфері рекреаційної діяльності». Надано пропозиції з удосконалення чинної нормативно-правової бази щодо залучення іноземних інвестицій у сферу рекреаційної діяльності в Україні.

Ключові слова: іноземні інвестиції, рекреаційна діяльність, іноземні інвестиції у сфері рекреаційної діяльності

Постановка проблеми. Згідно ст. 3 Конституції України людина, її життя та здоров'я визнаються найвищими соціальними цінностями. І це невипадково. Конституція у такий спосіб ієрархізує потреби людини, а цим - її права і свободи. Задоволення найвищих потреб є гарантією забезпечення задоволення всіх інших прав і свобод. Стаття 3 Конституції кореспондує із ст. ст. 45, 50 Основного Закону, які гарантують кожному право на відпочинок для відновлення сил та закріплюють право кожного на безпечне для життя та здоров'я навколишнє природне середовище та інформацію щодо його стану. Зазначені положення дають підстави визначити таку сферу господарювання як рекреація головним фактором, що сприяє відновленню життєвих сил і працездатності людини, забезпеченню її оздоровчих, культурно-розважальних потреб. Окрім того, перспективи розвитку рекреаційної сфери в Україні

обумовлюються величезним рекреаційним потенціалом: загальна площа природних рекреаційних ландшафтів становить 9,4 млн. га (15,5% території країни), а їх одночасна рекреаційна ємність - близько 50 млн. осіб. Територіальне поєднання природних умов, рекреаційних і бальнеологічних ресурсів дозволяє сформувати рекреаційно-туристичний продукт, який може базуватися на місцевих природних умовах та лікувальних ресурсах. Так, наприклад, рекреаційна діяльність у межах територій та об'єктів морського природно-ресурсного потенціалу, потребує окрім ефективного управління природокористуванням у прибережних зонах, створення конкурентоздатного рекреаційного продукту серед аналогічних у країні та зарубіжжі. А ось успішне створення і функціонування рекреаційних послуг залежить від якості законодавчої бази та заходів щодо поліпшення інвестиційного клімату у країні, а також залучення до співпраці іноземних інвесторів.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Науково-теоретичним підґрунтям дослідження стали вітчизняні джерела, авторами яких є А. Бобкова, О. Вінник, В. Величко, Д. Задихайло, О. Кібенко, А. Омельченко, В. Поєдинок, О. Сімсон, В. Щербина. Науковці зазначають, що інвестиційне законодавство в Україні має певні вади: суперечливість, неоднозначність певних норм та дефініцій; розгалуженість системи нормативно-правових актів; відсутність чіткого механізму відносин між наявними складовими інвестиційної інфраструктури. Україна є стороною більше 70 двосторонніх угод про захист інвестицій, однак немає універсальних міжнародних договорів, які б встановлювали одноманітність до визначення понять та стандартів як правого регулювання інвестиційної діяльності, так і захисту прав іноземної власності. Аналогічна ситуація простежується і в національному законодавстві України. Так, Закону України «Про інвестиційну діяльність» кореспондують положення близько 200 законодавчих і підзаконних нормативних актів. При цьому, не приділяється достатня увага регулюванню іноземних інвестицій у сфері рекреаційної діяльності. Сфера рекреаційної діяльності як об'єкта іноземного інвестування предметом окремого дослідження не була.

Тому автор ставить за мету з'ясувати сутність іноземних інвестицій у сферу рекреаційної діяльності, сформулювати рекомендації з удосконалення чинної нормативно-правової бази в зазначеній сфері.

Виклад основного матеріалу. Походження терміну «інвестиції» від латинського слова «invest», що означає вкладення коштів. Теоретико-правові підходи до обраної проблематики мають різну спрямованість в залежності від економічної чи юридичної домінанти. Вітчизняне законодавство також містить декілька різних визначень понять «інвестиції», зокрема, «іноземні інвестиції», які закріплені у Господарському кодексу України, Податковому кодексу України, спеціалізованих законах. Для підтвердження зазначеного, звернемось до напрацювань науковців та законодавчого регулювання засад інвестицій, зокрема, іноземних інвестицій.

Так, на думку О.Вінник, інвестиції визначаються як майнові та інтелектуальні цінності, що мають грошову оцінку, вкладаються в об'єкти господарської діяльності та інших сфер суспільної діяльності (науку, культуру, охорону здоров'я та ін.) з метою досягнення певного соціально-економічного ефекту, в тому числі отримання прибутку [1,с.7]. Доцільно звернути увагу, що матеріальною формою вираження інвестицій виступають кошти, рухоме та нерухоме майно, а інтелектуальною формою - торгові марки, ноу-хау, винаходи, інвестиційні проекти тощо. До того ж, визначаючи інвестиції як розміщення цінностей з метою отримання прибутку, маємо уточнити, що прибуток або ж можливість його отримання є обов'язковим для реципієнта, суб'єкта, який приймає інвестиції, а інвестору можуть належати доходи або проценти [5, с.62].

Дослідник В. Поєдинок акцентує увагу на розумінні інвестицій як майнових цінностей, що становлять внесок суб'єкта у господарську діяльність, а також дій цього суб'єкта, що визначають спосіб здійснення зазначеного внеску. При цьому, на думку науковця, майновий аспект інвестицій вбачає категорію майна зі спеціальним правовим режимом, а операційний аспект інвестицій відповідає меті регулювання руху капіталів [3,с.416]. З цього слідує, що правовою

ознакою інвестицій є певні дії, які пов'язані з капіталом як економічною категорією. Доцільно було б такі дії пов'язати з майном як правовою категорією.

На думку О. Сімсон, під інвестиціями розуміється майно, майнові права та інші цінності, які мають ринкову вартість, довгостроково і з ризиком вкладаються інвестором в об'єкти підприємницької діяльності з метою отримання прибутку [4, с.120]. Зауваження щодо категорій «майно», «цінності» стосується визначення їх сутності. Адже, як бачимо, ця категорія неоднозначно тлумачиться та має розбіжності з точки зору цивільного та господарського законодавства. Відповідно до ст. 190 Цивільного кодексу України під «майном» розуміється окрема річ, сукупність речей, а також майнові права та обов'язки. [9, ст. 190]. Господарський кодекс України згідно з ч. 1 ст. 139 під цим поняттям визначає сукупність речей та інших цінностей (включаючи матеріальні активи) прибутку [10, ст.139]. Виходячи з цього, маємо більш широкий за значенням термін «цінності» згідно Господарського кодексу України, а також особливості правових режимів майна. А це впливає на права та обов'язки суб'єктів як майнових відносин, так і інвестиційних.

Професор А. Омельченко під іноземними інвестиціями визначає юридично регламентовану власність у вигляді будь-якого майна або майнових прав, що мають походження за межами країни-реципієнта інвестицій, і дозволені для інвестування законодавством приймаючої країни або міжнародними договорами, та вкладаються іноземними інвесторами в об'єкти підприємницької діяльності приймаючої країни з метою отримання прибутку чи досягнення соціального ефекту [6, с.10]. Виникає питання щодо доцільності категорії «соціального ефекту» як мети розміщення інвестицій, адже кінцевий результат є непередбачуваний.

На підставі аналізу двосторонніх інвестиційних міжнародних договорів між Україною та іншими державами приходимо до висновку щодо суттєвої різноманітності їх положень, відсутності уніфікації визначення певних термінів. В цьому випадку терміни «інвестиція», «інвестор» мають дуже

широкий зміст, що вимагає, на думку автора, уточнення особливостей правового регулювання деяких об'єктів інвестицій з метою недопущення порушень прав інвестора. Це стосується і інших категорій інвестиційних відносин. На підтвердження цього маємо наявність значної кількості парасолькових клаузул («umbrella clause») із різноманітними формулюваннями в двосторонніх інвестиційних договорах з державами, які активно інвестують в Україну, потенційно підвищують кількість інвестиційних спорів, адже більшість інвестицій структуруються у вигляді певних договірних відносин [8, с.111].

Податковий кодекс України визначає інвестиції як господарські операції, які передбачають придбання основних засобів, нематеріальних активів, корпоративних прав та/або цінних паперів в обмін на кошти або майно [11, ст.14]. В цьому випадку інвестиції - це господарські операції, пов'язані з придбанням певних зазначених об'єктів в обмін на кошти/майно без вказівки на прибуток та соціальний ефект.

Згідно із Законом України «Про зовнішньоекономічну діяльність» під іноземними інвестиціями розуміють всі види майнових і інтелектуальних цінностей, що вкладаються іноземними інвесторами господарської діяльності в Україні, в результаті чого створюється прибуток (дохід) або досягається соціальний ефект. Однак, даний закон не конкретизує об'єкт іноземного інвестування, маємо певну розмитість розуміння цінностей, якими є «всі види майнових і інтелектуальних» [12, ст.1].

Закон України «Про режим іноземного інвестування» [13, ст. ст.1] майже ідентично з Законом України «Про інвестиційну діяльність» [14, ст.1], за виключенням суб'єктів, визначає під іноземними інвестиціями цінності, які вкладаються іноземними інвесторами в об'єкти інвестиційної діяльності відповідно до законодавства України з метою отримання прибутку або досягнення соціального ефекту. Очевидно, що іноземні інвестиції являють собою юридично регламентовану власність у вигляді будь-якого майна або

майнових прав, інших цінностей, при чому такі цінності мають грошове вираження та є оборотоздатними.

На підставі аналізу зазначених наукових підходів до визначення іноземних інвестицій та положень чинного законодавства варто зауважити, що розуміння інвестицій як правової категорії пов'язано з формою їх вираження, матеріальною або інтелектуальною; певною вартістю, яка має грошове вираження; спрямованістю на покращення функціонування об'єкта господарської діяльності та отримання прибутку, або досягнення іншого соціального ефекту. Також можна звернути увагу на ряд недоліків щодо визначення іноземних інвестицій. Маємо певні категорії, такі як «цінності», «соціальний ефект», які нечітко сформульовані. Також не маємо чітко визначених в Законі України «Про режим іноземного інвестування» достатніх ознак іноземних інвестицій, також не надано визначення щодо об'єкту іноземного інвестування, правового режиму іноземного інвестування тощо.

Тому вважаємо за доцільне звернутися до практики розгляду міжнародних інвестиційних спорів. Так, в результаті розгляду справи *Salini v. Morocco*, Міжнародний Центр Урегулювання Інвестиційних спорів сформулював критерії, що дозволяють відносити певні грошові вкладення до інвестицій. Ці критерії отримали назву *Salini test* і є основоположними для арбітражної практики. Відповідно до них інвестиціями є дії, які полягають у вкладенні грошових коштів, мають певну тривалість, включають елементи ризику, мають економічне значення для приймаючої держави, а також закономірність прибутку та повернення [20]. Наведені положення можна використати в національному законодавстві задля гарантій захисту вкладених цінностей.

Іноземні інвестиції можуть вкладатися в будь-які об'єкти, інвестування в які не заборонено законами України. Не виключенням є і сфера рекреаційної діяльності при умові дотриманням відповідних положень чинного законодавства України.

У науковій літературі рекреаційна діяльність являє собою збірне поняття. Одним з перспективних є підхід до рекреації як виду господарської діяльності з

надання рекреаційних послуг. Що являє собою цей вид господарської діяльності як об'єкт інвестування? Це питання викликає розуміння певних дефініцій, а саме, - рекреаційної інфраструктури, рекреаційного продукту, рекреаційної послуги.

З англійської «recreation» - відпочинок, розваги. Як бачимо, рекреація – це поняття, близьке до туризму. Отже, її змістом є процес відпочинку людей у період вільного від роботи часу. Науковці сферу рекреаційної діяльності характеризують як самостійний вид господарювання, що потребує спеціального правового регулювання, яке забезпечить суб'єктам такої діяльності можливість власного розвитку, залучення інвестицій при орієнтації на власного та іноземного споживача послуг. Для рекреаційної діяльності характерно: створення та продаж соціально-корисного продукту; професійність з надання рекреаційних послуг; державний вплив як один з можливих чинників її здійснення; одержання прибутку. Доцільно додати ще і фактор ризику, а також економічний та соціальний ефект. На думку А. Г. Бобкової, основними критеріями віднесення діяльності до рекреаційної можна назвати створення, продаж, надання рекреаційної послуги і наявність основних засобів у вигляді рекреаційних ресурсів, що мають цільовий характер використання. До рекреаційної можна віднести туристичну, курортну, лікувально-оздоровчу, фізкультурно-оздоровчу, культурно-розважальну діяльності [7, с.16]. Сферу рекреаційної діяльності доцільно розуміти як економічну (господарську) діяльність суб'єктів господарювання, як вітчизняних так і іноземних, з метою надання рекреаційних послуг організованим рекреантам, включаючи рекреаційне інфраструктурне обслуговування (кафе, бари, ресторани, магазини, розважальні комплекси тощо).

Доречно зауважити, що рекреаційна діяльність має провадитись на землях рекреаційного призначення. Сфера рекреації пов'язана і відповідає природно-ресурсному потенціалу. З цього слідує, що, наприклад, морський природно-ресурсний потенціал Українського Причорномор'я є економічним ресурсом для рекреаційної діяльності. Цінні рекреаційні ресурси Одеського регіону пов'язані

із приморською прибережною смугою. Це цілюща морська вода, природні пляжі, сприятливі для оздоровлення і відпочинку кліматичні умови. Очевидно, що в прибережній зоні має формуватися потужній конкурентоздатний ринок рекреаційних послуг.

Доцільність названих критеріїв підтверджується чинним законодавством. Так, рекреаційною зоною згідно із Законом «Про охорону навколишнього природного середовища» прийнято визначати ділянки суші і водяного простору, призначені для організованого масового відпочинку, лікування, туризму. На території рекреаційних зон забороняються: а) господарська та інша діяльність, що негативно впливає на навколишнє природне середовище або може перешкодити використанню їх за цільовим призначенням; б) зміни природного ландшафту та проведення інших дій, що суперечать використанню цих зон за прямим призначенням. Режим використання цих територій визначається місцевими радами відповідно до законодавства України [15, ст. 63]. Важливо також встановлення і дотримання допустимих антропогенних навантажень на рекреаційних територіях. Але це питання вже для розв'язання місцевими органами влади, як органами управління рекреаційною діяльністю на місцях.

Згідно із Положенням про рекреаційну діяльність у межах територій та об'єктів природно-заповідного фонду, затвердженим Наказом Міністерства охорони навколишнього природного середовища від 22.06.2009 р № 330, рекреаційною визначається діяльність, спрямована на відновлення розумових, духовних, фізичних сил людини шляхом загальнооздоровчого, культурно-пізнавального відпочинку, туризму, санаторно-курортного лікування, любительського та спортивного рибальства, полювання тощо. Рекреаційною інфраструктурою визнається сукупність засобів забезпечення організації та здійснення рекреаційної діяльності (шляхи сполучення, заклади/місця розміщення, харчування, транспортні засоби, еколого-освітні центри, елементи рекреаційного благоустрою тощо). Рекреаційний продукт представляє собою попередньо розроблений комплекс рекреаційних (туристичних, курортних

тощо) послуг. Рекреаційна послуга – послуга із споживчими властивостями і собівартістю, що надається з метою задоволення потреб рекреантів [18, п.1.1]. Аналіз законодавства дає підстави визначити туристичну діяльність складовою рекреаційної діяльності, яка включає в себе цілий спектр різноманітних послуг.

Актуальним для розвитку інфраструктури рекреаційної території є: розвиток системи зв'язку і комунікацій; розв'язання проблеми водопостачання; розв'язання проблеми каналізації населених пунктів рекреаційних центрів; організація надійного енергозабезпечення рекреаційних зон, у тому числі використання альтернативних джерел електроенергії; розширення мережі кордонних переходів, їх сервісне облаштування; оснащення рекреаційних об'єктів очисними спорудами; культурна організація рекреаційних зон; розвиток системи громадського харчування і побутового обслуговування, розширення асортименту і підвищення якості послуг; створення різноманітних служб сервісу та організація культурно- розважального обслуговування рекреантів [2, с.47].

Надання якісного рекреаційного продукту безпосередньо пов'язано із привабливим інвестиційним кліматом у державі, який має стати запорукою залучення додаткових коштів.

Світова практика розвитку рекреаційного бізнесу підтверджує, що фактично всі країни-лідери такого бізнесу, - Турція, Болгарія, Єгипет, Франція, Італія, Іспанія, - починали його розвиток з офіційного визнання такої галузі господарювання, зміни політики держави та встановлення для суб'єктів, що займаються такою діяльністю, сприятливих правових умов господарювання. Державний класифікатор України «ДК 009-2010: Класифікатор видів економічної діяльності» не містить чітко виділеної рекреаційної діяльності як окремого виду економічної діяльності[19]. Це задає проблеми щодо оцінювання соціально-економічної ефективності та важливості розвитку рекреації.

Відповідно до ч. 2 ст. 2 Закону України «Про стимулювання інвестиційної діяльності у пріоритетних галузях економіки з метою створення нових робочих місць» [16, ст.2], а також до Додатку до Розпорядження КМУ від 14 серпня 2013 року № 843-р «Про затвердження переліку пріоритетних галузей

економіки» [17, п.5] курортно-рекреаційна сфера і туризм є однією з пріоритетних галузей економіки за напрямками будівництва курортно-рекреаційних об'єктів та об'єктів туристичної інфраструктури, а також залучення інвестицій у цю сферу. Аналіз законодавства дає підстави стверджувати, що для іноземних інвестицій в сфері рекреаційної діяльності повинен встановлюватися пільговий правовий режим, тобто надання податкових та митних пільг в процесі здійснення такої діяльності.

В аспекті розгляду залучення інвестицій у сферу рекреаційної діяльності України доречно визначити поняття «іноземні інвестиції в сфері рекреаційної діяльності» як дії іноземних інвесторів (суб'єктів, які провадять інвестиційну діяльність на території України), які полягають у вкладенні майна в об'єкти рекреаційної інфраструктури (шляхи сполучення, заклади/місця розміщення і харчування, транспортні засоби, еколого-освітні центри, елементи рекреаційного благоустрою тощо), включають елементи ризику, мають певну тривалість та економічний ефект, закономірність прибутку та повернення майна.

Висновки. Законодавство, що регулює іноземні інвестиції, не відображає специфіки діяльності інвесторів в сфері рекреаційної діяльності, що може мати негативний вплив на привабливість рекреаційної сфери як об'єкта інвестування.

На підставі вищезазначеного, доцільно розробити проект Закону України «Про іноземне інвестування сфери рекреаційної діяльності», який має містити правове визначення сфери рекреаційної діяльності, іноземних інвестицій, об'єктів рекреаційного інвестування, іноземних інвестицій у сфері рекреаційної діяльності, суб'єктів такої діяльності, їх права та обов'язки, джерела фінансування інвестицій, правове регулювання іноземної форми інвестицій, гарантії прав суб'єктів іноземного інвестування, зокрема, пільги тощо.

Список літератури:

1. Вінник О.М. Інвестиційне право: навч. посіб. / О.М. Вінник. – К.: Юридична думка, 2005. – 568 с.
2. Величко В. В. Організація рекреаційних послуг: навч. посібник / В. В. Величко; Харк. нац. ун-т міськ. госп-ва ім. О. М. Бекетова. – Х.: ХНУМГ ім. О. М. Бекетова, 2013. – 202 с.
3. Поєдинок В.В. Правове регулювання інвестиційної діяльності: теоретичні проблеми: монографія / В.В.Поєдинок. – Ніжин: Аспект-поліграф, 2013. – 480 с.
4. Симсон О. Э. Инвестиционные и инновационные правоотношения: перспективы развития публичной и частной сфер: монография / О.Э. Симсон . – К.: Вид. Дім «Ін Юре», 2005. – 416 с.
5. Інвестиційне право: підручник / Ю.М. Жорнокуй, О.М.Шуміло, О.П.Суц та ін.; за заг. ред. Ю.М. Жорнокуя. – Х.: Право, 2015. – 512 с.
6. Омельченко А.В. Державне управління іноземними інвестиціями (організаційно-правові питання): автореф. дис. ..канд. юрид. наук: 12.00.07/ А. В. Омельченко. – К., 1996. – 17 С.
7. Бобкова А.Г. Рекреаційна діяльність як об'єкт правового регулювання // Правничий часопис Донецького університету. -2001.- №1(3) – 2001. - с. 15-20.
8. Черних Ю. Двосторонні угоди про захист інвестицій у контексті ризиків позовів проти України // Юридичний журнал. - № 2. – 2012. - с. 110-112.
9. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 № 435-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/435-15>
10. Господарський кодекс України від 16.01.2003 № 436-IV[Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/436-15>
11. Податковий кодекс України від 02.12.2010 № 2755-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>
12. «Про зовнішньоекономічну діяльність»: Закон України від 16.04.1991 № 959-XII [Електронний ресурс].– Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/959-12>
13. «Про режим іноземного інвестування»: Закон України від 19.03.1996 № 93/96-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/93/96-%D0%B2%D1%80>
14. «Про інвестиційну діяльність»: Закон України від 18.09.1991 № 1560-XII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1560-12>
15. «Про охорону навколишнього природного середовища»: Закон України від 25.06.1991 № 1264-XII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1264-12>
16. «Про стимулювання інвестиційної діяльності у пріоритетних галузях економіки з метою створення нових робочих місць»: Закон України від 06.09.2012 № 5205-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/5205-17>
17. «Про затвердження переліку пріоритетних галузей економіки»: Розпорядження КМУ від 14 серпня 2013 року № 843-р [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/843-2013-%D1%80>
18. «Про затвердження Положення про рекреаційну діяльність у межах територій та об'єктів природно-заповідного фонду»: Наказ Міністерства охорони навколишнього природного середовища від 22.06.2009 р. № 330 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0679-09>
19. Державний класифікатор України «ДК 009-2010: Класифікатор видів економічної діяльності» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://sfs.gov.ua/dovidniki--reestri-perelik/pereliki-/128651.html>
20. ICSID tribunal considers Salini criteria by Alejandro I Garcia, Herbert Smith Freehills LLP [Електронний ресурс].–Режим доступу:<https://uk.practicallaw.thomsonreuters.com/9-525->

*Л. В. Тесля, канд. юрид. наук,
доцент кафедры правоведения
Одесский национальный экономический университет
Кафедра правоведения
ул. Преображенская, 8, Одесса, 65082, Украина*

К ВОПРОСУ ПРИВЛЕЧЕНИЯ ИНОСТРАННЫХ ИНВЕСТИЦИЙ В СФЕРУ РЕКРЕАЦИОННОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ В УКРАИНЕ

Резюме

Статья посвящена определению сущности иностранных инвестиций в сфере рекреационной деятельности. На основании анализа теоретических положений и действующего законодательства Украины сформулировано понятие «иностранные инвестиции в сфере рекреационной деятельности». Даны рекомендации по усовершенствованию действующей нормативной-правовой базы с целью привлечения иностранных инвестиций в сферу рекреационной деятельности в Украине.

Ключевые слова: иностранные инвестиции, рекреационная деятельность, иностранные инвестиции в сфере рекреационной деятельности

*L.V. Teslia, Candidate of Juridical Sciences,
Associate Professor of Department,
Odessa National Economic University
the Department of Jurisdiction
8, Preobrazhenskaya Street, Odessa, 65082, Ukraine*

REGARDING ATTRACTION OF FOREIGN INVESTMENT INTO RECREATIONAL AREA IN UKRAINE

Summary

The article focuses on the essence of foreign investment into recreational area. The definition of "foreign investment into the area of recreation activity" is formulated on the basis of theoretical propositions and laws of Ukraine. Suggestions as to improvement of the current regulatory framework with the purpose of attracting foreign investment in recreational activities are provided.

Key words: foreign investment, recreation activity, recreation infrastructure, foreign investment in the development of area of recreation

